

Donen gràcies pels favors rebuts per intercessió dels nostres màrtirs

Donatius

- Família Tarracó	200,00 €
- M.D.Santanach (BCN)	50,00 €
- Anònim	100,00 €
- R. Pujol G. (Gurb)	100,00 €

Oració

Oh Déu, que ornàreu el prevere Jaume Serra Jordi i companys, preveres i laics, amb el do d'una fe viscuda i, en la persecució, el coratge de donar-ne testimoni amb el sacrifici de la seva vida; concediu-nos, per la seva intercessió, la gràcia que us demanem i, si ha de ser per a glòria vostra i edificació de les ànimes, us supliquem que us digneu a beatificar-los i feu que nosaltres imitem el seu testimoni de fe viva. Per Crist, Senyor nostre.

Comuniqueu-nos, si us plau, els favors rebuts per intercessió dels nostres màrtirs, tot especificant, si és possible, el tipus de favor.

Feu arribar els vostres donatius per a poder tirar endavant la causa, a través de la parròquia de les oficines del bisbat o del compte 2040-0020-15-33000-10993 de Caixa Manlleu.

CAUSA A LA CANONITZACIÓ DELS NOSTRES PRESUMPTES MÀRTIRS, PREVERES I LAICS VICEPOSTULACIÓ

Carrer Santa Maria, 1 — 08500 Vic   Telèfon 93 883 26 55 — Fax 93 889 43 89
Adreces electròniques: bisbatdevic@bisbatvic.com
www.bisbatvic.com

Any 2 - Núm. 6 - Gener del 2009

Martiri

Persecució religiosa espanyola dels anys 30 (1)

Limitar la persecució religiosa dels anys 30 a uns mesos de mig 1936 és una reducció històricament insostenible. La persecució començà sistemàticament ja el 31 i la seva preparació venia de molt més enrere. El 36 s'encruelí perquè foren armades unes masses ideològicament ja enverinades contra la religió. I no acabà pràcticament fins al final de la guerra. Però no és l'espai ni el temps, ni la crueltat el que la diferencia de les que hem esmentat anteriorment i moltes d'altres que es podrien haver referit. Aquí no va sortir un edicte oficial condemnant a mort els cristians. Partia d'unes consignes ja de temps divulgades per la premsa revolucionària i amb mítings i discursos adoctrinadors, adreçats al proletariat, del qual ells es presentaven com a redemp-

tors. Els presentaven la religió, els militars i la burgesia com a contraris a la llibertat i al progrés que ells es proposaven d'implantar i, per tant, tots aquests estaments eren candidats a l'extinció. Però dels tres estaments esmentats, la religió era la més odiada i débil. A Madrid, ja el 1931, recent estrenada la República, grups incontrolats incendiaren bon nombre de convents i col·legis religiosos. La passivitat del govern i de la força pública representà una greu ofensa al prestigi de la República. El predomini en el govern dels elements anticlericals va fer fracassar els intents dels més moderats i d'alguns prelats com els cardenals Tedeschini, (Nunci) Francisco Ilurdaín (Sevilla) i Vidal i Barraquer (Tarragona) perquè es tractés aquest tema de la religió sense

tanta agressivitat i es pogué suavitzar algun punt de la Constitució de 1931.

Els incidents de Madrid es propagaren al sud i a llevant, on foren incendiades i saquejades un número important d'esglésies

parroquials. Aquesta és la trista història suficientment documentada en la premsa revolucionària d'aquells anys.

Vicenç Esmarats, pvre.
vicepostulador

M. Il·ltre. Dr. PERE MOLAS CAÑELLAS

Canonge Doctoral de la S. I. Catedral Basílica

Va néixer a Vic, el 8 d'octubre de 1866. Cursà la carrera eclesiàstica al Seminari de Vic. Fou ordenat sacerdot el 19 de setembre de 1891. Seguidament es llicencià en Dret Canònic i Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona. Acabats els estudis, el 1894 és nomenat vicari de la parròquia de Santa Maria d'Igualada. El 1896 ve a Vic com a professor del Seminari. El 1913 és nomenat

Canceller Secretari, i el 1918, Jutge prosinodal. Finalment, el mateix any 1918, obté per oposicions la canongia doctoral.

Tenia un cord d'infant i una ànima d'apòstol. Fou director de la Congregació Mariana el 1904, a la mort del Dr. Andreu Duran i fins a la seva mort Director de l'Escola Dominical de les Carmelites de la Caritat i, durant quaranta anys, capellà d'aquella Comunitat que estimava amb amor de pare.

El juliol de 1936, no va fugir ni es va amagar. Quan li aconsellaven, solia respondre: "On aniria tan vellet?, si em maten, no ploreu: tindreu un màrtir al cel" Treia la seva serenitat i fortalesa de la pregària – el rés del sant rosari quasi constant - i de la lectura espiritual, que aconsellava als seus.

El dia 7 d'agost fou portat al Comitè que el deixà immediatament en llibertat; el 7 de setembre tornaren a buscar-lo i se l'endugueren en un cotxe. Fou trobat cadàver a la carretera de Collsuspina, prop del Mas Floriach. El dia 9 fou enterrat al cementiri d'Hostalets de Balenyà.

Mn. NICOLAU PANADÈS MAS

Rector de Boixadors

Nasqué a Tona el dia 13 de gener de 1870. Cursà tota la carrera eclesiàstica al Seminari de Vic i fou ordenat sacerdot el dia 20 de maig de 1903. Successivament fou vicari de la Molsosa, de Santa Eulàlia de Riuprimer, de Guardiola, dels Prats del Rei i d'Astor. El 1912 és nomenat regent de Llorach; el 1929 és vicari de Tous i el 1921 altra vegada vicari d'Astor. Finalment el 1925 és rector de Boixadors on el 1934 pogué veure content ja construïdes l'església i la rectoria, obres començades el 1933.

El juliol de 1936 el primer que va fer fou amagar totes les coses de valor de l'església, inclosa la imatge gòtica d'alabastre de la Mare de Déu. Després ell es refugià al Castell de Boixadors. D'allà passà a una masia, però tement de ser descobert, es refugià al bosc on els feligresos li portaven el menjar. En el bosc emmalaltí i per això fou recollit en una altra masia, que l'atengueren amb molta cura durant nou mesos. Per por dels refugiats se n'anà a Vilanoveta, i d'allí, a Tous. Allà va estar-hi llarg temps dedicat a resar i administrar els sagraments clandestinament. A l'abril de 1938 va voler veure novament els seus feligresos i tornà a Boixadors. Hi sojornà dos dies. El 24 del mateix mes, la Brigada del Campesino que sojornava a la Fortesa es topà amb ell quan es dirigia a una altra casa i sospitant li obriren la maleta on portava el breviari i altres objectes religiosos, Confessà que era el rector del poble i els soldats se l'endugueren a l'església de la Fortesa, on estava instal·lat el lloc de comandament. No se sap com el varen tractar. Un veí a uns 500 metres veié com uns soldats cavaven una fossa a la vora de la qual feren seure un home i dispararen immediatament. Pel color del gersey que emergia de la fossa conegueren que era Mn. Nicolau. Fou enterrat pels veïns de la Fortesa al cementiri d'aquell poblet.